

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, soudce Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci: **I. O.**, zastoupen Mgr. Marcelem Kmeťem, advokátem, se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1 – Nové Město, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2023, č. j. OAM-65/ZA-ZA11-K10-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2024, č. j. 33 Az 6/2023 - 38,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2024, č. j. 33 Az 6/2023 - 38 **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 8. 2023, č. j. OAM-65/ZA-ZA11-K10-2023 **se zrušuje** v části, v níž nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marcela Kmeťe, advokáta, právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 18. 1. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Rozhodnutím ze dne 4. 8. 2023, č. j. OAM-65/ZA-ZA11-K10-2023, žalovaný

neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), avšak udělil mu doplňkovou ochranu ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, a to na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

[2] Žalovaný mimo jiné uvedl, že žalobce nečelil v Íránu žádným problémům kvůli své homosexuální orientaci. Svou orientaci v Íránu vědomě skrýval a vedl život v souladu s tamními sociálními normami. Zmínil též existenci paralelních komunit a podzemního prostředí v Íránu, které umožňuje homosexuálním osobám žít relativně bezpečně, pokud neprojevují svou orientaci veřejně. Podle žalovaného žalobce sám prožil bezproblémově více než 20 let v Íránu, což svědčí o tom, že pro homosexuála je možné v této zemi žít bez reálných faktických dopadů.

[3] Dále žalovaný uvedl, že samotná homosexuální orientace v Íránu není podle tamního trestního zákoníku považována za trestný čin, a že trestné jsou pouze sexuální praktiky odporující islámským pravidlům, jejichž dokazatelnost je však mizivá. Uvedl, že pronásledování žalobce není pravděpodobné, protože jeho orientace není státním orgánům známa, a pokud se bude chovat diskrétně jako dosud, nepodléhá důvodnému riziku perzekuce. Na základě toho dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

[4] Žalobce však dle žalovaného splňoval podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Samotnou sexuální orientaci žalobce považoval za autentickou, což vychází z výpovědi žalobce i svědka o jejich partnerském životě. Přestože žalobce v Íránu doposud nečelil jednání zakázanému čl. 3 Úmluvy, žalovaný uzavřel, že LGBT komunita v Íránu čelí nepřátelským tlakům a omezením, které limitují i samotného žalobce. Z opatrnosti a s ohledem na zásadu *non-refoulement* proto dospěl k závěru, že existuje riziko, že by žalobce mohl být po návratu vystaven hrozbě vážné újmy, jako je mučení nebo ponižující zacházení, a proto není návrat žalobce do země původu momentálně vhodný.

[5] Tomu se žalobce bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně, který ji však shora označeným rozsudkem zamítl. Žalobce se v ní domáhal udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud však dospěl k závěru, že části azylového příběhu žalobce jsou nevěrohodné. Uzavřel, že žalovaný přesvědčivě vyvrátil, že by žalobce byl v zemi původu individuálně pronásledován, ale také to, že by měl mít důvodné obavy ze svého pronásledování v případě návratu do vlasti. Žalobce aktivně v zemi původu nevystupoval jako příslušník sociální skupiny homosexuálů. Jeho dřívější příležitostné krátkodobé sexuální poměry i současný vztah dlouhodobějšího charakteru jistě dokládají, že jeho orientace není v Íránu sama o sobě trestná. Okolí žalobce do jeho incidentu na demonstraci a zřejmě ani po něm nepřipisovalo znaky praktikujícího homosexuála ve smyslu citovaných ustanovení čl. 9 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (dále jen „kvalifikační směrnice“). To však nevylučuje, že by mohl čelit v případě odhalení své aktivní sexuální praxe jednání, které je pokryté institutem vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu, a proto mu byla udělena doplňková ochrana. Žalobci jako poživateli doplňkové ochrany prozatím návrat do země původu nehrozí, přičemž v případě jejího neprodloužení či odnětí má právo iniciovat soudní

pokračování

přezkum.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[7] Přijatelnost kasační stížnosti dovozoval z hrubého pochybení krajského soudu, který nesprávně vyložil § 12 odst. 2 zákona o azylu ve vazbě na § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, neboť v situaci, ve které byla v řízení prokázána příslušnost žadatele o mezinárodní ochranu k sexuální menšině, jakožto k „*určité sociální skupině*“, a zároveň bylo žalovaným správním orgánem konstatováno v případě navrácení žadatele do země původu právě z důvodu příslušnosti k této sociální skupině „*skutečné nebezpečí vážné újmy*“ ve smyslu zákona o azylu, dospěl krajský soud k nesprávnému závěru, že zde nejsou naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu. Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatel spatřoval též v nesprávném hodnocení věrohodnosti žalobce a rovněž k přesahu tohoto případu, neboť řešená otázka se nedotýká pouze stěžovatele, ale i jiných sob s menšinovou sexuální orientací.

[8] Ve vztahu k meritu věci uvedl, že jeho azylový příběh je v podstatných rysech konzistentní a věrohodný. Připustil drobné nepřesnosti v detailech, jako jsou rozpory ve fotodokumentaci nebo obsahu videa, ale ty nepovažuje za zásadní. Zdůraznil, že jako příslušník sexuální menšiny v konzervativním prostředí Íránu čelil reálnému nebezpečí a potížím při výpovědi o citlivých osobních tématech před českými úřady, což mohlo způsobit zmíněné odchylky. Zároveň poukázal na skutečnost, že ani svědecká výpověď jeho partnera nebyla v podstatných ohledech zpochybněna. Správní orgán i soud při posuzování jeho výpovědi nedostatečně zohlednily kulturní a jazykové bariéry a jeho azylový příběh celkově nesprávně vyhodnotily.

[9] Dále namítl, že správní orgán a soud v rozporu s judikaturou a kvalifikační směrnicí EU kladl nepřiměřený důraz na nepodstatné rozpory, místo aby posuzoval věrohodnost příběhu v celkovém kontextu. Zdůraznil, že podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu může být výpověď azylanta považována za věrohodnou, pokud je v hlavních rysech konzistentní, i když obsahuje drobné nesrovnalosti. Navíc poukázal na to, že některé informace může uvádět pouze jako domněnky (např. zda íránské úřady mají důkazy o jeho sexuální orientaci), což by mělo být bráno v potaz při posuzování jeho žádosti o azyl.

[10] Za rozhodné přitom považoval, že žalovaný přitom uznal věrohodnost tvrzení stěžovatele o jeho příslušnosti k sexuální menšině, uznal existenci trvalého partnerského svazku a uznal i možnost účasti žalobce na protivládní demonstraci. Rovněž nezpochybnil další detaily azylového příběhu žalobce (např. způsob útěku žalobce ze země původu) či jiné okolnosti žalobcova příběhu (jeho vzdělání atp.). Za dané situace je podle jeho názoru závěr o nevěrohodnosti jeho výpovědi nesprávný.

[11] Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu o nevěrohodnosti jeho azylového příběhu, pokud jde o časovou osu jeho odjezdu z Íránu. Soud chybně uvedl, že stěžovatel odešel až po několika měsících od odhalení své situace, zatímco správní spis ukazuje, že klíčová demonstrace, která vedla k eskalaci represí, proběhla 21. 9. 2022,

a stěžovatel odcestoval do Istanbulu již 3. 11. 2022, tedy o měsíc později. Zdůraznil, že časový odstup hraje zásadní roli v posuzování důvodů jeho obav z pronásledování a zdůvodnění jeho útěku. Podle stěžovatele soud i žalovaný nesprávně interpretovali časový průběh událostí, což vede k nepřezkoumatelnosti jejich rozhodnutí. Jeho obavy z jednání íránských úřadů a otce jsou zcela logické, a že žalovaný nesprávně vychází z předpokladu existence právního státu v Íránu, kde však právo na spravedlivý proces není zaručeno.

[12] V poslední části kasační stížnosti namítl, že napadené rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné; většina jeho odůvodnění totiž uvádí, že stěžovateli v případě návratu do země nehrozí pronásledování z důvodu příslušnosti k sexuální menšině, zatímco na konci rozhodnutí žalovaný uznává, že mu kvůli této příslušnosti hrozí vážná újma. Tento rozpor není nijak zdůvodněn a žalovaný nevysvětlil, jak může být stěžovatel vystaven nebezpečí vážné újmy bez existence relevantního azylového důvodu. Krajský soud následně pochybil, jelikož bez dalšího konstatoval, že žalovaný logicky dovodil podmínky pro doplňkovou ochranu, nikoli však pro udělení azylu.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na důvodnosti a správnosti své argumentace uvedené v napadeném rozhodnutí, které ostatně přitakal i krajský soud v napadeném rozsudku; navrhl odmítnutí, případně zamítnutí podané kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[15] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ve věci stěžovatele kasační soud shledal naplnění čtvrté podmínky, tj. v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledal zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele; kasační stížnost tedy je přijatelná.

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Jak již shrnul kasační soud výše, žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, konkrétně, že jeho pronásledování není pravděpodobné, protože jeho menšinová sexuální orientace (která není mezi stranami sporná) není státním orgánům známa, a pokud se bude

chovat diskrétně jako dosud, nepodléhá důvodnému riziku perzekuce. Na druhou stranu však žalovaný uzavřel, že LGBT komunita v Íránu čelí nepřátelským tlakům a omezením, které limitují i samotného stěžovatele. Z opatrnosti a s ohledem na zásadu *non-refoulement* proto dospěl k závěru, že existuje riziko, že by mohl být po návratu vystaven hrozbě vážné újmy, jako je mučení nebo ponižující zacházení, a proto není návrat stěžovatele do země původu momentálně vhodný, pročež mu udělil doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[18] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že pro účely hodnocení obav z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu má být zkoumána mimo jiné též možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti (viz kupříkladu usnesení ze dne 29. 5. 2023, č. j. 9 Azs 84/2023 - 28). To znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická (viz např. rozsudky ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 112) – k tomu podrobněji viz níže.

[19] V případě doplňkové ochrany je místo testu přiměřené pravděpodobnosti třeba vyjít z testu reálného nebezpečí, který je vůči žadateli o mezinárodní ochranu přísnější (viz rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008 - 88, ze dne 30. 9. 2008). K důkaznímu standardu reálného nebezpečí se vyslovil kasační soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82: *„z toho plyne, že ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [který má totožný obsah jako ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, pozn. soudu] musí být splněn vyšší důkazní standard než ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu (a potažmo ve smyslu čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků). Jinými slovy, test „reálného nebezpečí" je vůči stěžovateli přísnější než test „přiměřené pravděpodobnosti". Ani test „reálného nebezpečí" ale nedosahuje intenzity trestního standardu „nade vši pochybnost", ani důkazního standardu užívaného v zemích common law v civilních věcech („vyšší pravděpodobnost že ano, než že ne" [balance of probabilities]). Rozdíl mezi testem „reálného nebezpečí" a testem „přiměřené pravděpodobnosti" spočívá v tom, že důkazní standard „reálného nebezpečí" se blíží důkaznímu standardu užívanému v zemích common law v civilních věcech daleko více než důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti"."* A dále: *„Jestliže Nejvyšší správní soud dospěl výše k závěru, že u řadového člena hnutí zatčení z tohoto důvodu nelze považovat za „přiměřeně pravděpodobné", je jasné, že řadové členství v tomto hnutí nevytváří ani „reálné nebezpečí" zatčení, neboť test „reálného nebezpečí" je vůči stěžovateli přísnější než test „přiměřené pravděpodobnosti"*.

[20] Spojoval-li žalobce své obavy se svou sexuální orientací, tedy s charakteristikou (příslušností k určité sociální skupině), pro niž je možno udělit azyl, a přesto neuspěl v příznivějším testu přiměřené pravděpodobnosti, je nelogické, aby s totožným důvodem obstál při testu reálného nebezpečí (resp. naopak, obstál-li stěžovatel při testu reálného nebezpečí, je nelogické, aby s azylově relevantním důvodem – sexuální orientací – neobstál v testu přiměřené pravděpodobnosti). Test reálného nebezpečí je podle ustálené judikatury kasačního soudu vůči žadateli o něco přísnější než test přiměřené pravděpodobnosti podle § 12 zákona o azylu (viz např. rozsudky ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 82, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 70 nebo ze dne 17. 5. 2024, č. j. 3 Azs 137/2023 - 41).

[21] Tato vnitřní rozpornost právního hodnocení, kterou nelze odstranit výkladem,

zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti (blíže k tomuto pojmu např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, nebo ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, bod 19). Vnitřní rozpornost odůvodnění rozhodnutí žalovaného je důvod, pro který byl krajský soud podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. povinen zrušit rozhodnutí žalované pro vady řízení (shodně viz rozsudek ze dne 30. 8. 2024, č. j. 5 Azs 137/2024 - 47). Tím, že tak soud neučinil, zatížil napadený rozsudek vadou řízení, která má za následek jeho nezákonnost.

[22] Kasační soud připomíná § 2 odst. 4 zákona o azylu, podle něhož se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

[23] Žalovaný je tak povinen na základě informací o zemi původu žalobce zjistit, jakému typu jednání ze strany státních orgánů nebo soukromých osob by byl v případě návratu s přiměřenou mírou pravděpodobnosti vystaven jakožto osoba odlišné sexuální orientace. Přiměřená pravděpodobnost je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane, nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným (viz rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82).

[24] Od počátku správního řízení stěžovatel tvrdil, že se svého návratu obává z důvodu své sexuální orientace (ať už z důvodu strachu z otce, což žalovaný vyvrátil, tak ale též z důvodu možného trestněprávního postihu, neboť za homosexuální chování hrozí až trest smrti). Za této situace bylo úkolem žalovaného obstarat podklady, které by se postavením sexuálních menšin specificky věnovaly, a důsledně se v napadeném rozhodnutí s tvrzeními stěžovatele vypořádat. To platí tím spíše, že žalovaný vyšel ze závěru, že stěžovatel homosexuálem je a že mu způsobení závažné újmy hrozí, jak odůvodnil v části věnující se udělení doplňkové ochrany.

[25] Žalovaný, přestože disponoval informací o tom, že sexuální styk mezi muži je v Íránu trestný, se však v podstatě nezabýval faktickými důvody, pro něž stěžovatel o mezinárodní ochranu žádal, tj. právě jeho dalším postavením po návratu s ohledem na jeho sexuální orientaci. Uzavřel, že stěžovatel nebyl vystaven pronásledování, že o jeho sexuální orientaci státní orgány neví a rovněž že neexistují důkazy, které by jej z homosexuálního styku usvědčovaly. Dále uzavřel, že podle íránského trestního zákoníku není samotná homosexuální orientace považována za trestný čin, tím jsou toliko sexuální praktiky, které jsou v rozporu s islámskými pravidly pro pohlavní život (viz strana 11 rozhodnutí žalovaného), což následně aproboval též krajský soud v napadeném rozsudku. S tímto názorem však Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit.

[26] Z podkladů založených ve správním spisu vyplývá, že trestné nejsou toliko sexuální praktiky, ale též „*jiná homosexuální jednání mezi muži*“ (viz článek 237 trestního zákoníku

odkazovaný na straně 9 a 10 informace norského Centra informací o zemích původu z 16. 11. 2022, na kterou paradoxně odkazuje sám žalovaný). Ze strany 14 tohoto dokumentu rovněž vyplývá, že LGBT komunita, která prožívá násilí uvnitř rodiny nebo na jiných místech, nemá v Íránu prakticky žádnou právní ochranu. Uvádí, že ohlášení na policii nebo na úřadech s sebou nese riziko, že budou sami obviněni. Otázkou věznění, trestního stíhání a poprav za různé kategorie zakázaného sexuálního jednání se zpráva dále zabývá na stranách 29 a 30 této zprávy. Kasační soud nepřehlédl, že stěžovatel správnímu orgánu předložil rovněž řadu novinových článků, které se týkají uložených trestů za homosexualitu, které žalovaný vzal v potaz jako „*doplňující zdroj informací*“, aniž by je však následně ve svém rozhodnutí přezkoumatelně zohlednil.

[27] Nepřípadná je přitom argumentace žalovaného (viz strana 12 napadeného rozhodnutí), že sexuální orientace je tabuizována též v zemích Evropské unie, kde kupříkladu v souvislosti s trestným činem výtržnictví zmiňuje explicitní sexuální aktivy konané veřejně. Argumentace žalovaného a krajského soudu nijak nereflektuje skutečnost, že trest smrti hrozí nejspíš (minimálně potencionálně) stěžovateli i v případě, že by projevil veřejně svou sexuální orientaci a kupříkladu toliko prohlásil (doznal se), že s jiným mužem měl sex. V této souvislosti kasační soud připomíná, že dle rozsudku Soudního dvora ze dne 7. 11. 2013, spojené věci C-199/12 až C-201/12, X, Y a Z (na který odkazuje též stěžovatel) platí, že „*Ke skutečnosti, že by mohl zabránit riziku tím, že by si při projevování sexuální orientace počínal s větší zdrženlivostí než heterosexuál, nelze v této souvislosti přihlížet*“.

[28] Lze proto shrnout, že dle závěrů žalovaného podklady založené ve správním spisu na jednu stranu prokazují, že žalobci nehrozí riziko pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, na druhou stranu z azylově relevantního důvodu a týchž podkladů dovodil riziko vážné újmy ve smysly § 14a odst. 2 zákona o azylu, aniž by tyto své závěry logicky a uceleně odůvodnil a tyto závěry dostatečně vyplývaly ze správního spisu. Aby bylo možné dojít ke konkrétním závěrům o tom, zda žadateli o mezinárodní ochranu (stěžovateli) v nyní projednávané věci skutečně hrozí riziko pronásledování, musí žalovaný obstarat dostatek podkladů, ze kterých budou dané závěry jednoznačně vyplývat. Zejm. je proto nutné obstarat podklady, ze kterých bude zřejmé, zda je skutečně mužům za takovéto jednání ukládán trest smrti (případně jiný trest) a jak je s těmito muži zacházeno.

[29] S ohledem na výše uvedený závěr o vnitřní rozpornosti rozhodnutí žalovaného, způsobující jeho nepřezkoumatelnost a potřebě doplnění dokazování za účelem zjištění skutkového stavu se kasační soud nyní nezabýval námitkou týkající se nesprávného hodnocení stěžovatelovy věrohodnosti (ta je úzce spojena s otázkou skutkového stavu, kterým se bude žalovaný znovu zabývat).

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Ve světle všech shora uvedených skutečností Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu (výrok I. tohoto rozsudku).

[31] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského a pokud již v řízení před tímto

soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám, než zrušit i výrok správního rozhodnutí o neudělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného v této části zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[32] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně zruší i rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (viz ustanovení § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s.). Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud tak rozhodl o jejich náhradě výrokem vycházejícím z § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.

[33] Neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel byl na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci úspěšný. Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že mu vznikly náklady na zastoupení advokátem. Pro určení výše nákladů spojených se zastoupením advokátem se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce stěžovatele učinil ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a jedno písemné podání soudu ve věci samé – kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], přičemž za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem je tedy žalovaný povinen zaplatit stěžovateli částku 6 800 Kč, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Marcela Kmeťe, advokáta, se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1 – Nové Město, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu